

opusdei.org

"Que n'és de bonica la pregària dels ancians!"

El Papa Francesc en l'audiència a la plaça Sant Pere del Vaticà d'aquest dimecres 11 de març va parlar del valor dels avis i ancians a la família i a la societat i els va encoratjar a pregar en aquesta etapa de la vida seguint el model del Papa emèrit Benet XVI.

12/03/2015

Audiència, Roma, 11 de març 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

En la catequesi d'avui continuem la reflexió sobre els avis, considerant *el valor i la importància del seu paper en la família*. Ho faig identificant-me amb aquestes persones, perquè jo també pertanyo a la mateixa franja d'edat.

Quan vaig anar a Filipines, el poble filipí em saludava dient: "Lolo Kiko" – és a dir avi Francesc- "Lolo Kiko", deien! Hi ha una primera cosa que és important subratllar: és veritat que la societat tendeix a rebutjar, però el que és cert és que el Senyor no ho vol. El Senyor no ens rebutja mai. Ell ens crida a seguir-lo en qualsevol edat de la nostra vida, i també *la vellesa té una gràcia i una missió*, una veritable *vocació* del Senyor. La vellesa és una vocació. No ha arribat encara el moment de "llençar els remes de la barca". Aquest període de

la vida és diferent dels períodes precedents, sens dubte; també hem "d'inventar-nos-el" una mica, perquè les nostres societats no estan preparades, espiritualment i moral, per donar, en aquest moment de la vida, el seu valor ple. Abans, de fet, no era tan normal disposar de temps; avui ho és molt més. I també l'espiritualitat cristiana ha estat agafada una mica per sorpresa, i es tracta de perfilar una espiritualitat de les persones grans. Però gràcies a Déu no falten els testimonis de sants i santes ancians!

Vaig quedar molt impressionat per la "Jornada per la gent gran" que vàrem fer aquí a la plaça de Sant Pere l'any passat, la plaça era plena. Vaig escoltar històries de gent gran que es sacrifica pels altres, i també històries de parelles casades, que deien: "Celebrem el 50è aniversari del casament, celebrem el 60 anys de matrimoni". És important fer-ho

veure als joves que es cansen de seguida; és important el testimoni de fidelitat dels ancians. I en aquesta plaça n'hi havia tants aquell dia. És una reflexió que ha de seguir, tant des del punt eclesial com civil. L'Evangelí ens arriba amb una imatge molt bonica, commovedora i encoratjadora. És la imatge de Simeó i d'Anna, dels quals ens parla l'evangelí de la infantesa de Jesús escrit per Sant Lluç. Realment eren ancians, el "vell" Simeó i la "profetessa" Anna que tenia 84 anys. No s'amagava l'edat d'aquesta dona. L'Evangelí diu que esperaven la vinguda de Déu cada dia, amb gran fidelitat, durant molts anys. Ells volien veure-ho aquell dia, captar-ne els senyals, intuir-ne l'inici. Potser ja estaven una mica resignats, aquell dia, a morir abans que això succeís: aquella llarga espera continuava però ocupant tota la seva vida, no tenien compromisos més importants que aquest: esperar el Senyor i

pregar. Doncs bé, quan Maria i Josep van anar al temple per complir les disposicions de la Llei, Simeó i Anna es van sentir empesos, animats per l'Esperit Sant (cfr *Lc 2,27*). El pes de l'edat i de l'espera va desaparèixer en un moment. Ells van reconèixer l'Infant, i varen descobrir *una nova força, per a una nova tasca*: per donar gràcies i donar testimoni d'aquest Senyal de Déu. Simeó va improvisar un himne preciós de joia (cfr *Lc 2,29-32*) –va ser un poeta en aquell moment- i Anna es va convertir en la primera predicadora de Jesús: «parlava de l'infant a tots aquells que esperaven la redempció de Jerusalem» (*Lc 2,38*).

Estimats avis, estimats ancians, seguim el camí d'aquests vells extraordinaris! Siguem també nosaltres una mica poetes de la pregària: trobem el gust de buscar paraules nostres, acostem-nos a les que ens ensenya la Paraula de Déu.

És un gran do per a l'Església, la pregària dels avis i dels ancians! La pregària del ancians i dels avis és un do per a l'Església, és una riquesa! Una gran injecció de saviesa també per a tota la societat humana: sobre tot per a la que està massa enfeïnada, massa ocupada, massa distreta.

Algú ha de cantar, també per ells, cantar els signes de Déu, proclamar els signes de Déu, pregar per ells! Mirem Benet XVI, que ha triat passar l'última part de la seva vida en la pregària i escoltant la paraula de Déu! És bonic això! Un gran creient del segle passat, de tradició ortodoxa, Olivier Clément, deia: "Una civilització on ja no es prega és una civilització on la vellesa ja no té sentit. I això és terrible, nosaltres necessitem més que res ancians que preguin, perquè la vellesa se'ns ha donat per això". Necessitem ancians que preguin perquè la vellesa se'ns

ha donat per això. Que n'és de bonica la pregària dels ancians!.

Nosaltres podem *donar gràcies* al Senyor pels beneficis rebuts, i omplir la buidor que envolta la ingratitude. Podem *intercedir* per les expectatives de les noves generacions i donar dignitat a la memòria i als sacrificis de les que ja han passat. Nosaltres podem recordar als joves ambiciosos que una vida sense amor és una vida àrida. Podem dir als joves esporuguits que l'angoixa del futur pot ser vençuda. Podem ensenyar als joves massa enamorats d'ells mateixos que hi ha més joia en el donar que en rebre. Els avis i les àvies formen la "coral" permanent d'un gran santuari espiritual, on la pregària de súplica i el cant de lloança donen suport a la comunitat que treballa i lluita en el camp de la vida.

La pregària, finalment, *purifica el cor sense parar*. La lloança i la súplica a Déu prevenen l'enduriment del cor en el ressentiment i en l'egoisme. Què dolent que és el cinisme d'un vell que ha perdut el sentit del seu testimoniatge, menysprea els joves i no comunica una saviesa de vida! En canvi, què bonic que és l'encoratjament que l'ancià arriba a transmetre al jove que busca el sentit de la fe i de la vida! És realment la missió dels avis, la vocació dels ancians. Les paraules dels avis tenen quelcom d'especial, per als joves. I ells ho saben. Les paraules que la meva àvia em va donar per escrit el dia de la meva ordenació sacerdotal, encara les porto sempre en el breviari i les llegeixo sovint i em fan bé.

M'agradaria una Església que lluités contra la cultura del rebuig amb la joia desbordant d'una nova abraçada entre els joves i els ancians! I això és

el que avui demano al Senyor,
aquesta abraçada!

*Font: Traducció de Josep Ma Torrents
per Catalunya Religió*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/que-nes-de-
bonica-la-pregaria-dels-ancians/](https://opusdei.org/ca-es/article/que-nes-de-bonica-la-pregaria-dels-ancians/)
(29/03/2026)